TINERETUL SPORTIV, VREDNIC PURTĂTOR AL TRICOLORULUI ROMÂNESC

23 AUGUST 1944 1988

Omul zilelor noastre, constructor al socialismului și comunismului, animat de spirit revoluționar, este azi, în al 44-lea an al libertății sale, prin conștiința valorii și responsabilității sale, mai tinăr ca oricînd, cetățean al unei țări viguroase și pe deplin angajate — cu deosebire în perioada istorică inaugurată de Congresul al IX-lea al partidului — pe drumul unui înalt nivel de civilizație.

În procesul de formare și educare a tinerei generații, răspunzînd intereselor vitale ale națiunii, îndemnurilor mobilizatoare ale secretarului general al partidului, președintele României, sportul are un rol bine determinat, „Daciada", marea întrecere națională, organizată la inițiativa tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, oferind un cadru generos de afirmare tinerelor talente. „Ceea ce este mai important decît toate construcțiile este faptul că tineretul patriei noastre a învățat să muncească și să trăiască în spirit revoluționar...", spunea primul bărbat al țării, apreciind faptele de muncă și viață ale noilor generații. Prezent peste tot unde prin energie, hărnicie și devotiune se duce lupta pentru o calitate superioară, pentru o eficiență cît mai deplină, pentru o înaltă competitivitate, tineretul României socialiste își valorifică cu entuziasm alesele sale capacități constructive, contribuind direct la înfăptuirea înaltelor idealuri de libertate, demnitate, pace și progres ale națiunii noastre, răspunzînd astfel condițiilor minunate create de partid, grijii părintești cu care este înconjurat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, de tovarășa Elena Ceaușescu.

Tinerii sportivi români își aduc și ei o marcată și remarcată contribuție la prestigiul mereu sporit al țării noastre în arena mondială. Și într-un an olimpic, cum este acesta, în care, firesc, marile întreceri ale seniorilor sînt mult mai puține, detașamentul juvenil a ieșit la rampă cu talent, decizie și pregătire, obținînd rezultate de valoare și rezonanță internațională în competiții europene și mondiale.

BILANȚ — RECORD

La bîrnă, Gabriela Potorac

Cînd este vorba de speranțele de azi, marii performeri de mîine, orice ierarhizare devine subiectivă, pentru că certitudinile se circumscriu numai actualității, exprimate prin rezultate la nivelul respectivei categorii de virstă juvenilă, deci, oricum perfectibile (dar și... imprevizibile în perspectiva maturizării subiectilor, a trecerii lor la statutul (mult mai angajant) de mare performer, candidat la selecție pentru Jocurile Olimpice, Campionatele Mondiale și Europene ale seniorilor.

Și dacă ierarhiile (în afara celor oferite de însesi competițiile) sînt relative în cazul eșalonului juniorilor și tineretului, rememorarea principalelor momente prin care sportul românesc și-a urcat reprezentanții pe podiumul superlativelor intreceri ale acestor virste, în lunile care au trecut din acest an olimpic, este o îndatorire de onoare pentru noi, cei care consemnăm evoluția sportivilor noștri în arena internațională.

Cu cine să începem? Cu gimnastica și halterele, firesc, pentru că aceste două discipline olimpice, care în ultimii ani au fost la înălțime, au dat un plus de strălucire primăverii anului 1988, prin medaliile obținute de „primăvara performerilor" noștri confirmînd astfel, încă o dată, virtuțile formative ale școlilor românești de gimnastică și haltere.

8 medalii au adus de la Avignon (Franța) gimnastele și gimnaștii juniori care au concurat în cadrul C.E. Lidera lotului nostru a fost Gabriela Potorac, campioană europeană la bîrnă (19,863 p) și de două ori recompensată cu argint (inclusiv la individual compus), ceea ce arată, fără echivoc, creșterea valorică a tinerei gimnaste băcăuane. Fapt relevant ulterior și de poziția fruntașă în clasamentul național al seniorilor (talonînd-o pe campioana mondială Daniela Silivaș), candidatura sa tot mai temeinică pentru lotul olimpic nemaiconstituind o surpriză.

De la Atena, unde s-au desfășurat Campionatele Mondiale și Europene de haltere pentru juniori, cei 5 sportivi români s-au întors cu 20 de medalii. Bilanț-record! Dar vorbind de record, să precizăm că juniorul Traian Cihărean (cat. 52 kg), cel care la Atena a dobîndit două medalii de aur, a stabilit acolo și un nou record mondial de *seniori* la stilul smuls (118 kg) și că el, împreună cu mai experimentatul coleg de generație, Attila Czanka (cat. 60 kg) — care la întrecerea juniorilor a obținut șase medalii, din care cinci de aur — concurau la Atena doar la două săptămîni după ce urcaseră și pe podiumul „europenelor" de seniori, de la Carlsbad! Și specialiștii știu cît de greu se pot obține două virfuri de formă apropiate ca timp și, mai ales, cît de mult contează la haltere medaliile de la total, la J.O. doar acestea decernîndu-se. Așa încît ei au corelat, în perspectiva întrecerilor olimpice, succesele juniorilor cu cele obținute la total în cadrul „europenelor" de seniori (aur — Constantin Urdaș, cat. 82,5 kg; argint — Traian Cihărean, 52 kg și Andrei Socaci, 75 kg; bronz — Dumitru Negreanu 56 kg și Attila Czanka, 60 kg).

Urdaș, Socaci și Czanka, *sau „aur", „argint" și „bronz" la „europenele" de haltere*

SCHIMB DE ȘTAFETĂ

Despre valoarea întrecerii de la Amersfoort (Olanda) — „europenele" de natație ale juniorilor — vorbește grăitor un indicator sintetic: 26 noi recorduri ale competiției, printre care 4 titluri cu valoare mondială. Și în acest context trebuie relevată valoarea aurului, această medalie răsplătind eforturile, munca și disciplina dovedite de sibianca Livia Copariu, campioana la 100 m și, totodată, reînnodînd șirul acestor succese obținute de înotătorii români la competiția continentală juvenilă (precedentele aparținîndu-i, din 1986, actualei candidate olimpice Stela Pura, la 200 m liber și fluture). De altfel, Livia Copariu, una dintre protagonistele ediției anterioare a „europenelor" de juniori (la 14 ani ea a dobîndit 4 medalii, una de argint și trei de bronz), a făcut în această vară pasul spre aur, după opinia antrenorului emerit Mihail Gothe, coordonatorul grupei de sprint a lotului reprezentativ, virful ei de formă este planificat pentru apropiatele Jocuri Olimpice.

Înotătoarea **Livia Copariu**

La virsta de 14 ani, clujeanca Diana Ureche a obținut medalia de bronz la 400 m mixt, fiind finalistă la încă două probe, 200 mixt și fluture, deci are un real potențial competitiv și evidente resurse. Iar timpul cu care a încheiat, prin medalie, cursa de 400 mixt — 4:57,60 este mai bun decît cel înregistrat la virsta respectivă de băimăreanca Noemi Lung, actuala campioană europeană a seniorarelor, vedetă a ediția '87...), nu trebuie uitată, totuși, o puștoaică, aflată doar în preajma premiantelor, care și-a depășit cel mai bun timp al ei (acum 2:20,60) — rezistența Carla Negrea, finalistă la 200 m spate, cea care, la scurt timp după Amersfoort, a fost performera Balcaniadei de natație a juniorilor, de la Obrenovac. Acolo, în Iugoslavia, ediția a fost dominată net de reprezentanții noștri, marea majoritate a totalului medaliilor obținute de ei (31, dintre care 16 de aur) aparținînd fetelor. Performanțe care i-au prilejuit președintelui Ligii Europene de Natație, Claas Van Der Bol, următoarea apreciere elogioasă: „Este absolut remarcabilă această poziție de prim-plan pe care urmașii marilor campioane Tamara Costache și Noemi Lung au reușit să o mențină pentru natația românească într-o competiție sau alta".

Deci, se subliniază, pe merit, continuitatea în marea performanță, schimbul reușit de ștafetă în sportul românesc.

SĂ CREȘTEȚI MARI!

Clasamentul pe medalii al Campionatului Mondial de șah pentru copii și juniori care a avut loc recent în țara noastră, la Timișoara, plasează România pe primul loc, între cele 58 de națiuni participante, prin cei 6 laureați ai săi (o medalie de aur, 2 de argint și 3 de bronz), din 260 de concurenți. Clasamentul nu are caracter oficial, dar după care marea întrecere sportivă nu se întocmește un asemenea clasament! Pentru că, oficial sau nu, el este un instrument statistic care exprimă în limbajul obiectiv al cifrelor o stare, ierarhia valorilor la momentul dat.

Așadar, copiii României medaliați cu aur (Corina Peptan — 10 ani), cu argint (Luminița Radu — 16 ani și Gabriel Schwartzman — 12 ani) și cu bronz (Eleonora Balint — 14 ani, Francisc Nemeth — 10 ani și Andrei Istrățescu — 14 ani) în „sportul minții", într-o strașnică concurență cu copii de pe toate continentele, toți în luptă pentru titlul suprem.

Corina, campioana mondială a fetelor de la 10 ani, este din Sadu Gorjului. Ea a obținut 10.5 puncte din 11 posibile, ceea ce dă și mai multă strălucire performanței sale de excepție. Luminița, Gabriel și Andrei sînt bucureșteni, Eleonora e din Timișoara, iar Francisc din Constanța. Copii și juniori care, la o virstă fragedă, au descifrat, cu ajutorul antrenorilor lor, multe din tainele șahului, avînd — după cum ne asigură colegii de la rubrica de șah — un bogat bagaj de cunostințe teoretice, o remarcabilă putere de analiză și o apreciabilă capacitate de luptă.

Și în cazul șahului se oglindește politica partidului nostru, grija pentru tînăra generație, exprimată în condițiile optime de viață, învățătură și sport care îi sînt asigurate și, nu în ultimul rînd, pentru dezvoltarea armonioasă, din toate punctele de vedere, deci și sub aspectul performanței sportive, a tuturor localităților țării.

Este interesant de știut că laureații acestui Campionat Mondial sînt și fruntași la învățătură, însăși campioana mondială, Corina Peptan, find an de an premiantă și confirmînd că sportul și cartea merg mînă în mînă, se sprijină reciproc.

Campioană mondială, vicecampioni mondiali, medaliați ai ediției naționale, și ea elevă a antrenorului emerit Gheorghe Dimeca. Promițătoare și angajantă comparație pentru foarte tînăra performeră, ca și cea a Liviei Copariu cu prima campioană mondială a înotului românesc, Tamara Costache!

Și dacă a mai fost o medaliată la C.E. (Corina Dumitru „bronz" la 200 m fluture, ce-i drept, coborîtă acum de pe treapta a doua a podiumului de premiere, unde a fost la Călin Creangă și Otilia Bădescu

Cînd alți copii, într-o binemeritată vacanță, se zbenguiau în valurile mării sau drumețeau pe cărări răcoroase de munte, reprezentanții tenisului nostru de masă juvenil luptau pentru culorile României la „europenele" de la Novi Sad. Sport de sală, pe un timp canicular de excepție, un program încărcat, de dimineață pînă seara tîrziu, cu aproape 1000 de partide în cîteva zile, în întrecerea cu elita tinerilor jucători din aproape toate țările Europei — iată în ce a constat examenul cu adevărat „de foc" al Campionatelor Europene de tenis de masă pentru juniori și cadeți — ediția 1988. Un bilanț general cu 8 medalii, dintre care 2 de aur (simplu junioare și mixt), 3 de argint (echipe juniori și junioare, mixt) și 3 de bronz (simplu și dublu junioare, echipe cadete) plasează România pe podiumul elitei europene, avînd la temelie talent și muncă științific ordonată, din partea jucătorilor și antrenorilor lor, favorizate de condițiile asigurate în general mișcării sportive și tinerei generații în special.

E imbucurător (și semnificativ!) să observăm că succes la această ediție, verigă a reușiților din ultimii 7—9 ani, unele și la întrecerile de seniori, sînt obținute într-o gamă variată de probe individuale și pe echipe, la fete și băieți, ceea ce ne dă tărie în demina orizont și luăm de martore clasamentele „europenelor" din ultimul deceniu.

Și tot imbucurător e faptul că medaliații provin din diverse orașe ale țării, atestînd răspîndirea ariei performanței: București, Bistrița, Cluj-Napoca, Rîmnicu Vîlcea, Arad...

Să-i mai amintim, să-i mai prezentăm pe vrednicii medaliați care de la virsta copilăriei au înțeles, ca atîția alții, din alte sporturi și din alte domenii, răspunderea pentru reprezentarea demnă a tricolorului patriei? Otilia Bădescu, multiplă campioană continentala la cadete și juniooare și, anul acesta, vicecampioană la senioare, cu fața „numai zîmbet, numai soare" în viața de toate zilele, pachet de arcuri oțelite, agera și necruțătoare la masa de joc; Călin Creangă — și el multiplu campion și medaliat european, băiatul cu figură feciorelnică, dar de o aprigă încrincenare în fața adversarilor, ambii medaliați cu aur (simplu junioare și mixt). Alături de ei, Maria Bogoslov, Romulus Revisz, Daniel Cioca, Emilia Ciosu, Adriana Năstase, Ionela Copaci și Georgeta Cojocaru, un buchet de boboci pe care-i așteptăm să înflorească pe deplin în viitoarele competiții. Ne gîndim, firește, și la cele de seniori.

Cea mai tînără campioană mondială, Corina Peptan

SEMNIFICAȚIA UNUI MOMENT

Dacă în sporturile individuale descoperirea și instruirea unor elemente de excepție pare — precizăm, pare numai — ceva mai lesnicioasă, în sporturile de echipă lucrurile sînt mai complicate. Găsirea și pregătirea unor sportivi cu calități competitive pe plan internațional, specializarea jucătorilor pe posturi și, în ultima vreme, specializarea lor multilaterală, pentru a face față tuturor fazelor jocului, se constituie într-un mecanism complex, căruia tehnicienii nu-i fac întotdeauna față, dovadă reculul în unele discipline. Iar dacă ne referim la volei, unde „rotația" prin toate posturile reprezintă o regulă a jocului, să recunoaștem că procesul selecție-instruire presupune o activitate complicată și de fineță. Ei bine, este plăcut să constatăm că revirimentul în această ramură începe cu... începutul, adică cu juniorii, mai exact cu junioarele. După cum se știe, reprezentativa de junioare a României a ocupat un meritoriu loc 3 la Campionatul European din Italia, într-o companie puternică. Rezultatul, considerat „peste așteptări" de cronicarul nostru și de antrenorul principal, prof. Mircea Dumitrescu, validează calitatea (și cantitatea) muncii desfășurate în clubul care au dat juniorarele reprezentativei, ca și la lot, dar, ceea ce e mai important, dovedește că și în jocurile sportive pot fi obținuți pași înainte, performanțe, se poate spera — ca să fim în ton cu titlul articolului publicat după „europenele" de volei la care ne referim — în revenirea la cotele atinse cu ani în urmă. Semne de reviriment se întrevăd și la baschet, și în alte ramuri din îndrăgita familie a jocurilor. Concluzia desprinsă ca un laitmotiv este că redresarea nu e posibilă prin paleative, prin retușarea, pe aici, pe colo, a unor formații care au spus cam tot ce aveau de spus, ci prin selecția și pregătirea, la cotele maxime ale exigențelor actuale, a copiilor și mai apoi, a juniorilor, care să asigure, într-un timp optim (nici prea repede, dar nici prea tîrziu) apariția valorilor de certă competitivitate.

Fără a-i conferi putere de exemplu, adică înscriindu-ne în spiritul modestiei artizanilor acestui promițător loc 3 la europenele de volei pentru juniori — tehnicieni și sportive — care recunosc că mai au mult de muncă, să nu trecem peste acest moment fără a-i menționa semnificația.

ȘI FETELE, ȘI BĂIEȚII

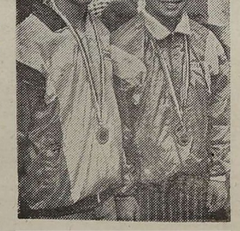

CONDIȚII MINUNATE

La Campionatul Mondial de hochei pentru tineret (20 de ani) — grupa B, din îndepărtata Japonie, reprezentativa României a cîștigat medaliile de argint, la egalitate de puncte cu ocupanta locului întîi, formația Norvegiei, beneficiara unui plus la golaveraj. La acest rezultat, obținut în întrecere cu echipe puternice, s-a asociat impresia deosebită pe care au lăsat-o, sub toate aspectele, tinerii hocheiști români în rîndurile specialistilor, parteneriilor de întrecere, spectatorilor și al cărei ecou s-a reflectat, la timpul cuvenit, și în ziarul nostru.

Succesul tinerilor noștri hocheiști, care au fost la un pas de promovarea în prima grupă valorică a „mondialelor" acestei categorii de virstă, se însoțește, în consecuție, cu promovarea — în anul trecut — a selecționatei de juniori în grupa de elită a Campionatului European, în care a reușit să se mențină anul acesta, la concurența cu o formație mai bine cotată și cu mai multă experiență, cea a Poloniei.

Tineri hocheiști din Galați, Miercurea Ciuc, Gheorgheni și București, patru din orașele înzestrate cu moderne patinoare acoperite, au îmbrăcat tricoul cu tricolor, pe care îl poartă cu cinste, promițînd ca într-un timp relativ scurt să ajungă în prima reprezentativă de seniori, perfecționîndu-și măiestria în unități sportive puternice ca Steaua, Dinamo, Dunărea, Sport Club, Viitorul ș.a.

Este lesne de înțeles că talentul și puterea de muncă, dăruirea cu care se pregătesc și luptă pentru reprezentarea demnă a țării s-au putut valorifica numai datorită condițiilor create de partid și de stat mișcării sportive, în acest caz un important număr de patinoare acoperite și descoperite, la București, Galați, Gheorgheni, Miercurea Ciuc, Tîrgu Mureș, Sf. Gheorghe, Timișoara, Ploiești, Suceava, Brașov ș.a. Și, astfel, copii din numeroase localități încep prin a deprinde alunecarea pe patine, într-o joacă mult îndrăgită și posibilă nu numai în sezonul rece, pentru ca mai tîrziu să abordeze acest sport, hocheiul, care îmbină calitățile fizice cu cele morale, finețea tehnică în patinaj și minurea crosei, cu măiestria tactică.

Condiții minunate, pentru care și numeroșii practicanți ai acestui sport mulțumesc din inimă partidului, exprimîndu-și recunoștința prin rezultate valoroase.

TITLUL ȘI RECORDUL MONDIAL

Alina Astafei

Ce preludiu poate fi mai adecvat marii întreceri atletice din zilele apropiatelor Jocuri Olimpice decît Campionatele Mondiale de juniori? Pentru că atletismul juvenil trăiește în acest ciclu olimpic o formidabilă extensie în lumea sportului, nu numai ca primă disciplină din programul J.O., ci și prin caracterul său formativ, esențial în dezvoltarea tinerei generații. Așa se face că ideea lansării unei întreceri supreme și la nivelul juniorilor (după ce, pînă nu demult, atletismul rămînăsese printre foarte puținele sporturi fără campionate mondiale și la nivelul seniorilor...) a prins viață în 1986, la Atena desfășurîndu-se premiera competiției. Iar în iulie, la Sudbury (Canada) în cadrul celei de a doua ediții a „mondialelor" de juniori, reprezentanții României (care se afirmaseră prin titluri și medalii la Atena) au fost din nou printre protagoniști, de această dată, însă nu numai cu atletele, ci și cu atleții. Și dacă săriturile în înălțime Alina Astafei și-a încununat acest sezon de excepție (în care egalase și doborîse pînă la Sudbury recordul mondial de junioare al probei — 1,97 și respectiv 1,98 m), cu un titlu de campioană a lumii și încă un record mondial (2,00 m, fiind prima atletă română care atinge această barieră), răspunzînd astfel acreditării inițiale la podiumul de premiere, dacă semifondista Cătălina Gheorghiu și-a îndeplinit obiectivul, obținînd la 800 m o medalie („argint" — cu 2:01,96) și continuînd tradiția performanței alergătoarelor române pe distanțe medii și lungi, clasarea hurdlerului Mugur Mateescu pe locul secund la 400 m g a constituit o frumoasă surpriză și (vrem să credem) un angajament al atletismului nostru masculin de a aborda ferm competitivitatea internațională.

Vom continua trecerea în revistă a performanței juvenile a acestor luni din 1988 cu rezultatele meritorii ale celor 6 boxeri la C.E. de la Gdansk (Polonia) toți urcînd pe podiumul de premiere, pe doi dintre ei, Petrică Paraschiv (semimuscă) și Zoltan Lunca (muscă), împiedicîndu-l să obțină titlul o mare nesansă (în cazul primului o îmbolnăvire de moment, în cazul celuilalt incorectitudinea arbitrilor).

FLOAREA DE MINĂ

HANDBAL CLUB MINAUR BAIA MARE. Cine oare dintre iubitorii sportului nu a stat cu sufletul la gură în timpul „campaniei" al cărei final s-a consumat în primăvara acestui an? Dirzenia și hărnicia minerilor maramureșeni, patriotismul fierbinte și voința lor s-au transmis, cu siguranță, și acestor minunați băieți care sînt handbaliștii de la Minaur, și iată că — pentru a doua oară în decurs de numai trei ani — ei au cîștigat un prețios trofeu european, „Cupa Federației Internaționale de Handbal".

La Baia Mare, în ziua cînd s-a jucat returul finalei cu puternica echipă sovietică Granitas Kaunas, trofeul oferit de forul internațional al handbalului se afla pe masa juriului. Și, ca un gest simbolic, de inspirație demnă de toată lauda, lîngă „Cupa I.H.F. se afla și o floare de mină. O floare de mină avînd o conformație cum numai natura i-a putut-o desena și ale cărei strălucири se reflectau și în culoarea aurie a „Cupei", conferindu-i o și mai intensă luminozitate! Și atunci ne-am zis că trofeul pe care l-au cucerit handbaliștii băimăreni antrenați de Lascăr Pană și Petre Avramescu nu valorează mai puțin decît o floare de mină! Pentru că natura a „muncit", poate secole, s-o creeze! Dar nici eforturile handbaliștilor nu au fost mai prejos și au început — nu-i nici o exagerare — chiar de la înființarea clubului, pentru cucerirea unui trofeu de valoarea „Cupei I.H.F.".

Căpitanului echipei H.C. Minaur, Maricel Voinea, *i se inminează prețiosul trofeu*

Este necesar să se acorde o atenție mult mai mare ridicării nivelului general al sportului de performanță, promovării și afirmării pe scară tot mai largă a noi și noi talente din rîndul tinerilor.

NICOLAE CEAUȘESCU

MICA FLOTILĂ DE AUR

An olimpic. Tradiționala confruntare la înalt nivel a celor mai buni sportivi ai lumii sub semnul celor cinci semne olimpice — simbolizînd întrecerea pașnică în care învingătorii culeg roadele unei îndelungate și asidue pregătiri, ale unei perseverente lupte, în primul rînd cu propriile limite — dominată prin importanta actualitatea (ce mult conteazăă ultimele pregătiri pentru atingerea virfului de formă la momentul oportun!), astfel încît, cu puține excepții, campionatele mondiale (mai ales) și cele europene de seniori „sar" peste ediția din anii Jocurilor Olimpice. Printre aceste discipline sportive care programează, totuși, întreceri mondiale și în finalul tradiționalului ciclu olimpic se află canotajul. Dar în acest caz de excepție, există și o... excepție, adică faptul că în programul competiției supreme nu este prevăzută decît o singură probă: categoria ușoară, singura care nu se alinia(ză (încă...) la startul J.O. Iată de ce, la recentele Campionate Mondiale ale canotorilor juniori, desfășurate pe lacul L'Idroscala de lîngă orașul italian Milano, spectatorii au putut asista și la decernarea medaliilor într-o confruntare supremă a seniorelor, cea de la ambarcațiunile categoriei ușoare. Pentru canotajul nostru această probă înseamnă, de ani buni, una din dovezile peremptorii ale valorii sale, timișoreanca Maria Sava fiind în actualul ciclu olimpic, fără putință de tăgadă, cea mai bună din lume. Dovada: vicecampioană mondială în 1985, dublă campioană mondială — 1986 și 1987, iar acum, în preajma încheierii carierei sale de mare performeră, medalia de bronz, după o confruntare aspră, de mare spectacol sportiv, decisă într-un final de cursă dramatic.

Și dacă „veterana" Maria Sava și-a încheiat cursa pe poziția a treia a podiumului de premiere, mult mai tinerii săi coechipieri aflați pe lacul L'Idroscala, juniorii, au preluat ștafeta muncii și dăruirii, a orelor de eforturi în anonimat, la bac sau pe apele bătute de arșiță, ploaie sau vînt, departe de tumultul tribunelor, aparînd cu strălucire în lumina puternică a rampei, a marii performanțe. Două echipaje românești, cel feminin de 4+1 rame (Constanța Pipotă, Doina Crăciun, Cristina Lupu, Victoria Lepădatu + Geta Stanciu) și cel masculin de 2+1 (Cornel Bănică, Iulian Vizitiu + Gheorghe Dinișel) au cucerit titlul de campioni ai lumii, juniorii de azi anunțîndu-se acum, în preajma Jocurilor Olimpice 1988, drept candidați pentru proxima ediție, J.O. 1992. Fetele (pregătite la Centrul olimpic pentru juniori de la Constanța) au cîștigat la limită, cum se spune în canotaj „la un cioc de barcă", întrecîndu-le pe principalele adversare, schifistele din R. D. Germană, pe linia de sosire. Două dintre ele, Pipotă și Lepădatu, veneau la această ediție a C.M. după o victorie grăitoare, obținută la 2 vîsle, în cadrul tradiționalului și puternicului „Concurs Prietenia", de unde pleacă, an de an, pe firul deplinei afirmări, viitori medaliați olimpici, mondiali și europeni. Băieții au transat mult mai repede rivalitatea cu celelalte ambarcațiuni, ei instalîndu-se la conducere chiar din start și mărindu-și treptat avantajul pentru a ajunge la linia de sosire cu un avans substanțial — trei lungimi de barcă! Și chiar dacă ei provin de la trei secții diferite, pregătirea comună, asigurată la Centrul olimpic de la Orșova, a adus acea coeziune absolut necesară exprimării valorilor individuale la cel mai înalt nivel.